No. 1416 Zaterdag 18 Februari 1911. 28ste Jaargang

# AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
Redactie en Administratie
Oud No. 223, Nieuw No. 4,
Waterkant, Overzijde.

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10.— pa anja
Un numero sol fl. 0.15.
Anuncio di 1 te 7 regel f 0.50 cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 17 Februari.

## De ware Vrijheid.

Lezing gehouden voor de Leden van den

**St. Thomas-kring**

door

P. fr. Ambr. Kuijpers.

Laten wij thans overgaan tot het 2e. gedeelte onzer rede, beschouwend:

De ware vrijheid van onzen wil.

De mensch, zegt St. Thomas van Aquino streeft van nature naar het goede, den vrede en het schoone. Doch niemand bereikt dat zoo gewenschte doel zonder strijd.

Naar lichaam en ziel dreigen den mensch rampen. Het hoogere moet hij verdedigen tegen zich zelven, hij moet het veroveren in menig zwaren kamp. Dit lijden en strijden weeklaagt uit het hart der volkeren. Lijden en strijden is als verbonden met onze menschelijke natuur.

Wij kunnen daarover jammeren, maar veranderen kunnen wij het niet. Doch wee den mensch, die moedeloos geworden, den strijd tracht te ontvluchten, zich overgevend aan den vijand, besloten: „ik wil *genieten.*" Dat betaamt geen Christen.

**Dat is lafheid, doorvoering van het paganistisch principe: „laten wij feestvieren, en eten en drinken, want morgen sterven wij".** Die zulk een beginsel in zijn leven uitleeft, hij moge vrij *schijnen*, maar inderdaad is hij slaaf in het edelste dat de mensch bezit, zijn vrijen wil.

Verlangt gij, vrij door het leven te gaan, en uw Christen-zijn te belijden, dan moet Uw leven dat uitdrukken, wat van den leerling van Christus geëischt wordt „het kruis opnemen en Hem volgen." Het moge een hard woord zijn, maar het is harder in schijn dan in werkelijkheid.

„De geboden Gods zijn zoo zwaar niet" zegt de Apostel en de ondervinding leert, dat „het juk des Heeren zoet is, en licht Zijn last."

Met zelfbeheersching kan dat alles geschieden tot vermooing en vergemakkelijking des levens. God dienen is heerschen en heerschen is vrij zijn, vrij in het verstand gelijk wij zoo even gezien hebben, vrij ook in den wil, wat wij thans zullen aantoonen. Laten wij wederom geleidelijk voortgaan.

Hoe moeten wij dat woord „vrijheid" verstaan in verband met onzen wil?

De vrijheid van den wil bestaat in het gehoorzamen aan rechtvaardige wetten, vrij zijnde van welke macht ook, niet wettig aangewezen tot besturen en regelen van onzen wil. Derhalve is men geen slaaf, als men zich onderwerpt aan een rechtmatig gezag, de gehoorzaamheid daaraan sluit niets vernederends in zich.

Maar gedwongen worden wetten na te leven die onrechtvaardig zijn, *dat* is zich tot slaaf maken — en *dubbel slaaf* is men, door zich te *onderwerpen aan zonde.*

Wie nu, heeft het recht den wil des menschen aan zijne bevelen te onderwerpen? God. — God alléén, Die ons den wil schonk, heeft recht over hem te gebieden, en niemand anders. Waaruit deze consequentie, dat het voorschrift van den mensch slechts in zoover ons verplicht als het de echo is, van de gebiedende stem van God. Om die reden alléén, en slechts onder dat beding kan ik met behoud van mijne vrijheid mij onderwerpen aan de wet van een mensch.

„De wetten komen van omhoog" — iedere wet, alle macht, alle gezag komt van God. Elk gezag, niet gebaseerd op het gezag van God, heeft geen recht den mensch te gebieden, zoodat de mensch zich daaraan niet kan onderwerpen zonder zich te vernederen tot slaaf.

Maar hoe menigeen plooit en buigt zijn wil, niet voor de wet Gods, **maar voor die der wereld, hoe menigeen dus maakt zich tot slaaf.** Men is beleedigd. De wereld zegt „neem wraak". En daarnaar handelt men, en niet naar de wet Gods, die gebiedt: „Bemint uwe vijanden, en doet hun het goede."

Maar juist omdat men niet luistert naar het bevel Gods, hoeveel goeds blijft er ongedaan? Wat zouden er een tranen minder gestort zijn, wat een bloed minder vergoten, hoeveel ellende ware voorkomen, had de mensch zich altijd vrijwillig onderworpen aan het gebod, dat bij uitstek Gods gebod is: „Dat is mijn gebod, dat gij elkander van harte bemint."

Zegt het mij, is er *ééne* ziekte meer epidemisch, niet hier of daar, maar overal, dan deze kwaal, dat de mensch zich slaafs onderwerpt aan degenen die geen recht hebben hem te gebieden? Maar als de mensch dan vrij is, waarom onderwerpt hij zich aan deze wetten? Is de wet Gods soms onvoldoende?

Pater Burke geeft ons een bewijs hoe de mensch zich tot slaaf kan maken van zijne omgeving en dat voorbeeld past zóó juist aan onze Curaçaosche opvattingen, dat ik het u onmogelijk kan onthouden.

Ondanks mijn kortstondig verblijf in Amerika, aldus Burke, hoe dikwijls reeds heb ik het vernomen. Inderdaad Pater, welk een groot verschil van onze levenswijze hier en in Ierland. In plaats van des Zondags de H. Mis bij te wonen, durven wij niet gaan wegens onze armoedige kleeding. In Ierland gingen wij wel, doch hier minacht men ons, omdat wij minder net gekleed gaan dan anderen. In ons vaderland vervulden wij allen onze verplichtingen met Paschen, ook communiceerden wij met Kerstmis, en ontvingen meermalen de H. H. Sacramenten — maar hier bijna in het geheel niet.

Aldus vertelde men mij herhaaldelijk, zegt Burke.

Wat nu kunnen wij uit dat alles besluiten? Dat de mensch zich zelf dikwijls beklaagd en zijn leven verzuurt, door zich slaaf te maken aan wetten die geen recht hebben, hem te gebieden.

Ik vraag u, hetzij in Amerika, hetzij in Ierland, of Curaçao of waar ter wereld ook, hebben de gebruiken van een land het recht der mensch te verplichten?

Waar kunt gij mij *één* woord aantoonen hetzij in de H. Schrift, het zij uit de overlevering, dat leert hoe God den mensch verplicht met dergelijke woorden: „Handelt gelijk de wereld rondom u, richt uw leven in naar de gewoonten van de menschen uit uw omgeving," — waar heeft Christus, die toch alléén recht heeft te gebieden, waar en wanneer heeft Hij dat gezegd? Nergens en nooit! Integendeel, Christus heeft ons uitdrukkelijk gewaarschuwd: „Weest niet gelijk aan deze wereld, want de vriendschap der wereld is vijandschap van God." Och, wat zou menigeen vrijer zijn en gelukkiger in handel en wandel, hield hij zich alléén maar aan de wet Gods! Dit is *waar* voor de arme menschen met povere kleeding, maar dat is ook *waar* voor hen die groot en voornaam zijn in de maatschappij. Men verwerpt het juk Gods, om zich te krommen onder het tyrannieke juk der omgeving; o dwaze kortzichtigheid!!

Er zijn andere vijanden van onze vrijheid, gevaarlijker nog dan de wereld buiten ons; dat zijn de vijanden *in* ons, ons eigen ik, dat altijd bij ons is, dat wij zelf zijn.

Het was van zich zelf, dat St. Paulus getuigenis gaf, toen hij zeide: „Ik gevoel in mijne ledematen eene andere wet, die strijdt met de wet van mijn geest, en die mij gevangen houdt (let op dat woord) aan de wet der zonde. Ongelukkig mensch die ik ben, wie zal mij verlossen van het lichaam des doods? De genade Gods door Jezus Christus onzen Heer." Er stuimeren dus stormen op den bodem van ons wezen. Wee! als geen vaste hand het roer houdt. Geslingerd door begeerte wordt de ziel in 't wis verderf gesleurd. De rust is dan heen en de vrijheid van den wil teruggebracht tot willoosheid. Faust sprak eene thomistische waarheid uit toen hij zeide:

„Zoo ijl ik van begeerte tot genieten,
En in 't genot versmacht ik naar begeert."

Dat ijlen, dat voortjagen naar genot, dat immer versmachten naar nieuwe begeerte en toch nimmer voldaan zijn; dat zijn de hartstochten in den mensch. De hartstochten, M. H. zijn de grootste vijanden van onzen vrijen wil. Een mensch onder invloed van zijn passie is zijn vrijheid zoo goed als kwijt.

Spreekt mij, zegt een denker, van den vrijen wil van een uitgehongerd dier, dat reeds dagen naar prooi zoekt, en de eindelijk gevonden buit onaangeroerd voorbij gaat, en ik geloof u evenmin, als ik geloof aan den vrijen wil van den man, slaaf zijner hartstochten.

Waarlijk wij alleen kennen levende voorbeelden genoeg, die dag in, dag uit, bewijzen welk een gruwelijke verwoesting de passie aanricht in 's menschen wil. Jammer dat zoovele ondanks die waarschuwingen niets begrijpen! Wie zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht, zegt het spreekwoord. Maar velen worden niet wijzer, ook wederom door de passie.

Daar is geen dronkaard M. H., die niet reeds meermalen gewaarschuwd is. Is het niet door anderen dan toch zeker door zijn eigen lichaam, dat zich verzet heeft, tegen zooveel drank. Dat waren de waarschuwingen. Maar de passie kwam er bij, en de man heeft niet willen luisteren, de passie deed de drinkgewoonte ontstaan en dronkaard geworden is de wil van dien mensch geheel verlamd. Spreek hem nu maar aan. Van de 10 gevallen niet één, dat gij succes zult hebben.

De vrije wil van dien man is verdronken. Nu is er geen kruid meer gewassen om hem te genezen, wijl de wil, het eerste remedie voor die kwaal, „verkummert" is.

Wat lezen wij van Holofernes? Holofernes was een wellusteling. Judith trad in zijn tent; hij sloeg zijn oogen op haar, hij beminde haar. Die blik kostte Holofernes het leven. Zijne zinnen hadden hem tot slaaf gemaakt.

Maar dan zijn vrije wil? Een wellustig mensch heeft geen vrijen wil. Als iets den mensch ontzenuwt, dan is het wellust; zulke menschen zijn een ramp voor zich zelf, een ramp voor de maatschappij. En toch zijn er velen, en daarom is voor velen het eenigste remedie voor hun levensgeluk het korte en veelbeteekenend woord: „Wilskracht-zelfbeheersching". Maar zij komen er niet toe, omdat de vrije wil tot nul is gereduceerd door de passie. Ja, M. H. als er één is geweest die het verderfelijke heeft begrepen van de passie, dan is het geweest de Heilige Wiens feest wij heden herdenken, St. Thomas van Aquino. Zijn artikelen over de „passiones humanæ" zijn meesterstukken van menschenkennis. Maar hij liet het niet bij het woord alleen. St. Thomas begreep „wilskracht" en „zelfbeheersching" zóó, dat hij met een brandend stuk hout de verleidster wegjoeg. En daarna wierp hij zich op de knieën voor het Kruis, om ons allen te leeren, dat door het Kruis de hartstochten bedwongen worden. Het was ook van het kruisbeeld dat St. Thomas deze woorden mocht vernemen „*Bene scripsisti de me Thoma*", „Thomas gij hebt goed over mij geschreven." Deze Heilige had als met aardsche oogen reeds God gezien; zijn kennis van God overtrof die van anderen zóó, dat hij genoemd wordt, de geleerdste onder de heiligen en de heiligste onder de geleerden. Maar wat had dat verstand zóó verricht? „Zalig zijn de zuiveren van harte, want zij zullen God zien."

Doch de zinnelijke mensch begrijpt niets van God en de goddelijke dingen; vandaar snelt hij in dolle vaart zijn tijdelijken en eeuwigen ondergang te gemoet.

Het komt er dus voor ons op aan, den nobelen strijd te strijden in zelfbeheersching en als loon daarvoor te bezitten de vrijheid van den wil.

Maar welke zijn de wapenen in den strijd om het behoud van de vrijheid van onzen wil? *Wetenschap?* Neen. Kennis, hoe uitgebreid ook, hoe grondig ook, zal als zoodanig geen hartstocht bedwingen. „Wat mij betreft, aldus Dr. Wilberforce in zijn „*Earnest cry for a Reformation*"— wanneer gij een schip kunt meeren aan een zijden draad, dan moogt gij ook hoop koesteren deze aardsche wetenschap *hooger* macht te geven, en door menschen vernuft het middel te vinden, om de reuzen d. i. de hartstochten in den mensch, te boeien en vast te kluisteren. Het spreekwoord is misschien wel wat plat, wijl de volkstaal juist niet uitmunt door netheid, maar toch blijft het dikwijls

## ONDERHOUDEND ALLERLEI

### Een Record.

De groote Cunard-Maatschappij besloot onlangs met de groote line, de „Mauretania" eens alle snelheidsrecords in het verkeer tusschen Europa en Amerika te slaan en berichtte, dat zij den tocht heen en terug in 12 dagen zou doen.

Donderdag 22 Dec. ll. is zij om tien uur te Fishguard aangekomen en heeft daarmee alle bestaande snelheidsrecords geslagen.

Begrijpelijk verkeerde dien Donderdagmiddag heel Fishguard in groote spanning. Aan de haven stond een groote menigte op berichten te wachten en eindelijk om even over zes seinde het Daunt's Rocklichtschip dat de „Mauretania" gepasseerd was. Dit bericht verhoogde de spanning en den haast waarmee alles werd voorbereid.

Niet minder dan 6 extra-treinen rolden het station binnen, 5 om de passagiers naar Londen en Dover over te brengen, terwijl de andere bestemd was voor de bagage en de 3512 zakken mail. Aan den gewonen staf van post- en douane beambten waren tal van ambtenaren toegevoegd om toch maar zoo vlug mogelijk alles te sorteeren en te visiteeren.

Nog zelden waren zooveel vreemdelingen naar Fishguard gekomen om de aankomst van een transatlantischer af te wachten.

Even na 9 uur verlieten 3 flinke booten elk van 2000 ton de haven om het zeemonster met zijn bevolking van 3000 personen tegemoet te varen. Eén was bestemd voor het afhalen der passagiers, de andere voor bagage en post.

Toen de booten naderden hieven allen een luid hoera aan; men bracht hulde aan de bemanning der „Mauretania" en vooral aan kapitein Turner, die zeker niet weinig hadden bijgedragen om deze recordpoging zoo schitterend te doen slagen.

Daarna werd weer met dezelfde snelheid, die de heele reis kenmerkte, aan 't werk gegaan. In minder dan een uur tijds waren de 600 passagiers, de groote massa's bagage en mail ontscheept en stoomde men naar de haven, waar de extra-treinen gereed stonden om direct te vertrekken en de reizigers in een kleine vijf uur naar de Engelsche hoofdstad te brengen.

Tegelijkertijd vertrok de „Mauretania" met de overige 1200 passagiers en vrachtgoed naar Liverpool.

* * *

De „Mauretania" heeft dus de reis naar en van New-York met een oponthoud van 41 uur in laatstgenoemde stad in 11 dagen en 23 uur volbracht. De gemiddelde snelheid bedroeg 25.07 knoopen en het grootste aantal mijlen, dat op één dag werd afgelegd bedroeg 582.

### Journalisten-record.

De „Daily Mail" besloot tot een even sterk stuk als de Cunardmaatschappij. Een der redacteuren van het blad, mr. W. R. Holt, wilde eens een record slaan op gebied van moderne reportage. Hij nam plaats op de „Mauretania" om de reis mee te maken en met zijn werk te beginnen als het schip te New-York aankwam.

In de zes en dertig uren oponthoud, die de „Mauretania" te New-York waren vergund, zou hij het record van alle reporters der wereld moeten slaan.

En dit is den heer Holt dan ook waarlijk gelukt. Zelfs indien zijn verhaal wat opgesierd is, — en met interviews en buitenlandsche sensatiebladen moet men wel eenigszins voorzichtig zijn — is het nog een sterk stukje, dat de Engelsche journalist heeft verricht.

De „Mauretania" kwam Vrijdagmorgen in de vroegte te New-York aan. Dank zij de welwillendheid der douane-autoriteiten kon de heer Holt onmiddellijk aan land gaan.

In een extra-trein spoorde hij, vertelt het „Hlb", naar Washington, waar hij president Taft, speaker Cannon, vice-president Sherman, die hem wat „too rapid for America" vond, de andere voorname staatslieden interviewde; met een extra-trein spoorde hij terug, onderweg een bezoek brengend aan Baltimore en Philadelphia, Vrijdagavond keerde hij te New-York terug, waar hij met een aantal verslaggevers, die den „galloping correspondent" wilden huldigen, dineerde. Na het diner bezoek aan den Globe schouwburg, waar Sarah Bernhardt optreedt, interview met deze vermaarde artiste, die natuurlijk paf van bewondering was, verder bezoek aan Miner's Theatre in de Bowery, een merkwaardigheid van New-york, een allerzonderlingst café-chantant, waar het publiek in krachtige bewoordingen critiek oefent en de ongelukkige artisten, wier voordrachten niet in den smaak vallen, met een haak van het tooneel worden gehaald. Vervolgens bezoek aan den Mayor van Chinatown, aan dansgelegenheden en nachtcafé's. Te halfvier 's nachts een Turksch bad, daarna couranten-lectuur. Te tien uur bezoek aan New-Yorks winkelbuurten, daarna interviews o. a. met den heer Dix, den nieuwgekozen gouverneur van New-York, bezoek aan de New-Yorksche spoorwegtunnels, lunch met den spoorwegman Mc. Adoo in de Railway Club, weer winkelen en persoonlijk kerstmisinkoopen. Terugkeer aan boord van den „Mauretania", die ten zes uur des avonds vertrok. Vooraf nog verzending van een telegram van 2000 woorden, bevattende het relaas van den tocht.

### Engelschman en Indier.

De hoofdingenieur in den inlandschen staat Mysore in Voor-Indië, Visvesvarya, zelf een Indiër, sprak in een vergadering van civiele ingenieurs het volgende:

„Een Engelschman, tenzij hij slaapt, voelt een onoverwinbaren dwang

wáár, „*hoe grooter geest, hoe grooter beest*".

Thomas à Kempis, geeft ons dienaangaande een flinke waarschuwing als hij zegt: „Wetenschap zonder deugd blaast op" en opgeblazenheid en trots zijn altijd goede bodems waarop de passie welig kan tieren.

Zal *Beschaving* onze passies temmen?

De moderne beschaving niet.

Zoolang men beschaving afrekent naar het „être tiré à *quatre* épingles", of daarmede nog niet tevreden, op zijn Spaansch wil zijn „de *veinticinco alfileres*", zoolang beschaving niet méér geeft dan een zoogenaamd „savoir-vivre" dat men nu eenmaal in het publieke leven niet missen kan...., zoolang zal beschaving geen hartstocht in bedwang houden, „Wenn man stets nur den Kopf bildet, den Willen aber ungebildet lässt und das Herz vollends verbildet, dann musz der Mensch entweder zum Krüppel werden oder in Stücke gehen," zegt Pater Weisz.

Vandaar ook dat er velen zijn, behoorende tot de hoogst beschaafden, maar wier grootheid danig inkrimpt als men hun doen en laten van nabij kent. Zoolang beschaving slechts uitwendig blijft en niet den wil staalt, noch het karakter vormt, zoolang vervult zij de rol van een theater-costume dat men aantrekt om comedie te spelen.

Neen, M. H. daar bestaat een geheel ander middel om de hartstochten in bedwang te houden en derhalve om de vrijheid van den wil te bewaren en dat middel heet niet wetenschap, noch beschaving niets van dat alles. Dat middel is *bovennatuurlijk*, het heet *de genade Gods*.

Zullen wij altijd meester blijven over onze passies, dan moet de genade Gods stroomen in onze ziel langs de door God bepaalde kanalen. En deze genade bezittend, zullen wij deelen in de heiligheid en oneindige reinheid van Christus, die noodzakelijk een passievol leven uitsluiten. Willen wij een menschwaardig bestaan hebben, wat voor ons Katholieken hetzelfde is, als een Christenwaardig bestaan, dan moeten wij verbonden zijn met Christus, als de rank het is met den wijnstok. En door zulk een band met Christus zullen wij deelen in de vrijheid der kinderen Gods; en *bij Christus* en *door Hem*, het middel bezitten dat onze hartstochten alle vernielende kracht zal ontnemen.

Maar waar kunnen wij Christus vinden?

Die God tot vader heeft, moet de Kerk tot moeder hebben, zegt Cyprianus. Door de kerk komen wij tot God en Diens genade. En daarom M. H. is het voor iedereen schande slaaf te zijn van zijn hartstocht, grooter schande is het voor den Katholiek, en schuldiger zal hij staan voor God omdat hem meerdere middelen zijn gegeven om vrij van de boeien van hartstocht door het leven te gaan.

Is het nog noodig M. H. dat ik U wijs op het machtigste middel onder de vele andere om onze passie te bedwingen? Gij allen kent dat middel, het *H. Sacrament der Biecht*.

Nauwelijks begint het verstand zich in het kind te openbaren, of de Kerk leert het zijne plichten jegens God. En zij beveelt aan de ouders het kind te zenden naar de Katholieke school, opdat deze met 't onderricht ook tevens het karakter vorme, en den wil harde door Katholieke principeen en Katholieke geloofspraktijk. Neutrale opvoeding wil de Kerk niet, omdat zij de gevaren kennend en de zwakheid onzer natuur, wel weet dat het kind zal afwijken naar links, als het niet geleerd heeft zich te richten naar rechts.

Maar wanneer de jaren komen, en de bekoringen in kracht toenemen, en de hartstochten ontwaken en de Katholiek, daardoor overwonnen, zich begeeft aan den drank, of bezwijkt voor wellust, dan staat de Kerk vóór hem, wijst hem op de Biecht en vermaant met dringende stem „Kom tot mij, kom spoedig!" Wasch uwe ziel in het Bloed van het Lam! Kom en belijd uwe zonde. Blijf niet dood, maar sta op, tot uw waarachtig heil!

Het gebod tot belijdenis der zonde, de vernedering gepaard met de belijdenis, de verplichting de zonde te moeten biechten in alle bijzonderheden, die zelf-beschuldiging en zelfvernedering over bedreven kwaad en onverschoonbare zwakheid — ik vraag u, is dit in zich zelf reeds niet een middel om het kwaad te keeren, en een-zich-wapenen tegen hervallen in 't kwaad? Maar dan concludeeren wij verder. Indien de Biecht dat alles bereikt, ons beschut tegen passie en de zonde belet, te worden in ons tot een tweede natuur, *dan volgt noodzakelijk*, dat een katholiek slechts zijn geloof heeft in *praktijk te brengen* om vrij te zijn in zijn wil door de genade Gods, vrij van lage passie door de liefde tot God. Gelukkig hij die dat begrijpt en dus als Katholiek, zijn Biecht en Sacramenten niet minachtend verzuimt.

Zoo is dan de kerk voor ons de weldadige stichting van God, die uit den hemel nederdaalde nadat de mensch 4000 jaren in zonde verzucht had. En Christus kwam tot de duisternis en gaf het licht, Hij kwam tot den slaaf en schonk hem de vrijheid en nadat alles hersteld was, gaf Hij ons, (gelijk wij kunnen leeren uit de parabel van den barmhartigen Samaritaan) de heilige Leer met hare heilige Sacramenten, als bronnen van altijd stroomende wateren ten eeuwigen leven. „Zorg voor dit geslacht, bewaar het in het licht des geloofs en doe het deelen in de vrijheid des verstands door de waarheid, in de vrijheid van den wil door de genade. Draag zorg tot ik terugkeer, en dan zal u loon geschonken worden naar verdiensten.

Geacht publiek, wij zijn genaderd aan het einde onzer stof.

Sta mij toe, dat ik nog een enkel woord richt, tot degenen wie vooral deze feestavond geldt, de leden van den St. Thomas-kring.

Mijne jeugdige vrienden, met liefde ben ik tot U gekomen om Uw feest op te luisteren naar best vermogen, maar toch wilde ik tevens u van nut zijn.

Ik sprak tot u over de vrijheid, omdat ik weet dat het ook uw aller ideaal is, vrij door het leven te gaan.

Velen uwer zijn nog in die jaren, dat die zucht naar vrijheid bedwongen wordt door het gebod en het wakend oog van ouders en oversten.

Doch niet lang meer zal het duren, en gij zult op eigen beenen staan, de schooldeur zal zich voor goed achter u sluiten. En dan?

Dan vooral komt het er op aan dat die zucht naar vrijheid u niet ten gronde voert.

Groeit allen op tot vrije mannen, maar die begrijpen wat *vrijheid* is en wel het onderscheid kennen tusschen *ware* en *valsche* vrijheid.

De ware vrijheid van het verstand bestaat in het vrij zijn van dwaling.

Zijt dus vrij in uw verstand. Leent nimmer het oor aan dwaze redeneeringen van hen die gelooven aan spiritisme, zielsverhuizing, priesterdwang en dergelijke fraaiheden meer.

Geloof mij, ook onder de katholieken worden er gevonden wier hoofd en mond vol is van dat alles — gij mijne vrienden houdt uw verstand vrij in de ééne eenige waarheid.

Blijft vrij ook in uw wil.

De tijd komt, dat gij staan zult te midden van eene wereld, vol gevaren en verleiding Maar daarin vooral blijft vrij. Laat geen hartstocht u verblinden, kromt u niet onder de wet uwer omgeving, *blijft vrij*!! En daarom strijdt reeds nu, om later gewoon aan den strijd ook kracht te hebben, tegen grootere vijanden als die u thans omringen. Sterkt u nu reeds voor den strijd door de genade Gods die tot ons komt door de Sacramenten.

Laat u nu, leden van den St. Thomaskring, zoowel de wetenschap als het geloof en kruiske in het hoofd drukken, op, dat gij u in uw denken, in uw doen en laten in alles in één woord moogt openbaren als katholiek. Laat dat kruiske in u blijven altijd tot in den dood et ultra.

Maar, dat kruiske, 't is geschreven
diep mij in den kop gebleven
teeken van mijn erfgebied;
die den schedel mij aan scherven
sloege, en heete 't kruiske derven,
nog en had hij 't kruiske niet.

Zulke verzen heet men poëzie. Maar dat zijn niet de woorden, noch het rythme, neen het zijn de gedachten waarin de ziel ligt van den dichter Gezelle, de ziel waarin het geloof leeft met eene kracht, die niet besloten kon blijven in haar, maar zich moest uiten in verzen die bewondering afdwingen van tijdgenoot en nageslacht. In Gezelle kunnen wij zien, wat het geloof vermag in den mensch. Hij is de grootste dichter in het katholieke Vlaanderenland. Maar zijn poëzie is zijn geloof, en zijn geloof is poëzie in hem, hij *doorleeft* het, hij *doorvoelt* het geloof, en dat geloof heeft hem *groot* gemaakt.

Een benijdenswaardige geluk!

Doch ik ken nog een ander kruislied ook vol geloof, ook vol innige devotie, gemaakt door den patroonheilige van Uwen kring St. Thomas van Aquine. Mijne vrienden, bidt ook gij het veelvuldig, gelijk Uw heilige patroon zulks placht te doen.

Bidt het even deemoedig, even smeekend, met evenveel geloof en Godsvertrouwen als de groote Aquiner het gedaan heeft.

Dan zult gij „vrij" door het leven gaan dagelijks gesterkt door de kracht van het kruis, dan zult gij opgroeien tot mannen, Catoliques avant tout.

Hoe, kan van een simpel gebedje zulk een kracht uitgaan?

Ja, zulk eene kracht kan er zeer zeker van uitgaan mits gij bidt als uw heilige patroon. Kunt gij het niet, streeft er dan toch minstens na.

Wilt gij later den Thomas-kring eer aan doen, dan is wetenschap alléén niet voldoende, dan moet gij ook mannen zijn *sterk door het gebed*, gelijk Sint Thomas.

Crux mihi certa salus.
Crux est, quam semper adoro.
Crux Domini mecum.
Crux mihi refugium.
(300 d. semel in die)

Het Kruis, is mij zeker tot heil.
Het Kruis, aanbid ik altijd.
Het Kruis des Heeren zij met mij.
Het Kruis zij mijne toevlucht.

Wat zal ik er nog bijvoegen?

De gevaren heb ik getoond — om u te *waarschuwen*. De middelen gaf ik aan — om u te *sterken*. Vrijelijk dus mag ik mijne taak als afgedaan beschouwen.

Mijn vurige wensch is, dat de Thomas-kring nog lang moge voortleven tot heil van het Katholiek Curaçao.

Ik hebbe gezegd.

# Koloniale Raad.

*Keur, waarbij de bepalingen nopens het weiden en schutten van vee op het eiland Curaçao worden herzien.*

Memorie van Antwoord

Het bevreemde ondergeteekende eenigszins in het voorloopig verslag te lezen, dat vele leden ernstige bedenkingen hadden tegen het uitkeeren van aanbrenggeld voor geschut vee en het toekennen van het recht van schutten aan huurders van gronden.

Juist de klachte, hem zoo dikwijls door planters gedaan, dat zij, zoo zij vee, dat op hun gronden komt, willen laten schutten, er nog heel wat voor moeten betalen, om het naar den schutstal te laten brengen, of er anders hun eigen werkvolk een tijd lang voor moeten missen, — hetgeen feitelijk al op hetzelfde neerkomt — deed ondergeteekende het wenschelijk achten de oude keur te herzien.

Met de meening, dat men het recht om vee te schutten, dat de eigenaars van gronden bezitten, aan de huurders van gronden zou kunnen onthouden, kan ondergeteekende zich geenszins vereenigen. De vrees voor de misbruiken, die daarvan het gevolg zullen zijn, is z. i. ook grootendeels ongegrond. Dit blijkt wel uit het feit, dat de huurders van gouvernements-gronden reeds lang van het schutrecht gebruik maken, zonder dat het tot bepaalde klachten aanleiding gaf.

Een correctief tegen mogelijk misbruik van het recht van schutten om aanbrenggeld te kunnen berekenen, is de strafbedreiging in art. 14. Voorts kunnen de veehouders die misbruiken voorkomen door, gelijk de keur dit voorschrijft, behoorlijke wachters bij hun vee te stellen.

Nog kan ondergeteekende er op wijzen, dat een dergelijke bepaling sinds 1908 op Aruba en Bonaire bestaat, en dat er van misbruiken in den zin als boven besproken, zelden of nooit klachten zijn ingekomen.

Naar aanleiding van hetgeen bij de verschillende artikelen is opgemerkt, diene het volgende.

*Ad art. 1.* Het heeft in de verste verte niet in de bedoeling gelegen om met dit artikel verkregen rechten aan te tasten. Er bestaat dan ook geen bezwaar om het artikel zoo te wijzigen, dat er uit blijkt, dat men ook krachtens vergunningen van het Koloniaal Bestuur vee op de publieke gronden kan laten weiden.

*Ad art. 8.* Daar de *woorden* van dit artikel geen aanleiding geven tot de desbetreffende opmerking in het verslag, komt het ondergeteekende voor, dat de in deze gevolgde *praktijk* de oorzaak is daarvan. Achteraf gezien gaat het eigenlijk niet aan, om de kosten van eene openbare verkooping voor soms één geit of één ezel te maken. Het is derhalve wenschelijker voorgekomen, om, waar de afdeelingen ad art. 10 verklaren geen bezwaar te hebben tegen onderhandschen verkoop, de hierop betrekking hebbende bepaling van art. 6, lid 2, der oude keur te handhaven. Daartoe wordt in de nota van wijziging het voorstel gedaan, om het eerste lid van het artikel te wijzigen en art. 10 te doen vervallen.

*Ad art. 10.* De hierbij gestelde vraag moet bevestigend worden beantwoord; maar in verband met het voorstel in de nota van wijziging om dit artikel te doen vervallen, heeft zij haar praktisch nut verloren.

*Ad art. 13.* Daar de hoofdoorzaak voor de indiening dezer ontwerpkeur is het scheppen der mogelijkheid om aanbrenggeld te kunnen berekenen, is het niet mogelijk, om in te gaan op hetgeen bij dit artikel wordt gezegd.

*Ad art. 15.* Dit artikel is gelijkluidend aan artikel 10 der oude keur. De hier gewraakte uitdrukking heeft de toets van een praktijk van ruim vijftig jaren doorstaan, zonder ooit tot ongewenschte of niet bedoelde interpretatie aanleiding te geven. Het is derhalve niet goed aan te nemen, dat zulks nu zal gebeuren.

Het kan niet worden toegegeven, dat het betalen van schutgelden reeds op zich zelf een voldoende straf is. Schutgelden zijn restituties van uitgegeven gelden. Het is alleszins wenschelijk, dat deze bepaling gehandhaafd wordt.

*Ad art. 18.* Bij het ontwerpen dezer bepaling heeft het denkbeeld voorgezeten, dat, aangezien art. 65 der keur op de straatpolitie het houden van varkens in de stad verbiedt, zulk een beest, in de stad gevonden, in beslag genomen kan worden, en dat derhalve schutten niet noodig is. Hierbij kwam, dat, terwijl de praktijk het schutten van varkens, op particuliere erven in de stad gevonden, toeliet, het wil voorkomen, dat de keur op het schutten van vee alleen voor de buitendistricten toepasselijk is. Om het bezwaar te ondervangen, in het verslag aangegeven, wordt in de nota van wijziging voorgesteld een derde lid aan art. 2 toe te voegen.

**Nota van wijziging.**

Art. 1 wordt gelezen:

Niemand mag vee op publieke gronden laten weiden, zonder een daartoe strekkende vergunning, af te geven door of van wege den Gouverneur.

Aan art. 2 wordt een derde lid toegevoegd, luidende:

Dezelfde bevoegdheid hebben gebruikers van gronden, in het stadsdistrict gelegen, ten opzichte van vee, op die gronden opgevangen.

Het eerste lid art. 8 wordt gelezen:

Daags na de overbrenging van het niet teruggevorderd vee, en den vierden dag na aanbreng van rechtstreeks in de schutplaats in de Willemstad aangebracht en niet teruggevorderd vee, zal dat, op last van 't hoofd van politie, vóór de schutplaats tegen contante betaling aan den meestbiedende worden verkocht.

Art. 10 vervalt.

De artikelen 11 tot en met 19 worden 10 tot en met 18.

om iets te doen, om den tijd te beschouwen als van eenig belang. Bij ons is tengevolge van gewoonte en overlevering het heerlijkst wat wij kennen het gemak;— het gemak, ontstaan uit de afwezigheid van een dwang om iets te doen. In een Fransch boek, dat onlangs door sir William Meyer van Madras werd vertaald, zegt de schrijver: „Indien Indië een meer vruchtbaren bodem bezat en rijker aan mineralen ware, zou het nog in armoede voort blijven leven, zou de inboorlingen even apatisch blijven als thans het geval is." Slofheid is de grootste vloek van het land. Zoo op het eerste gezicht schijnen allen werkzaam deel te nemen aan eenigen gemeenschappelijken arbeid. Maar wie goed toekijkt, ziet, dat het hier op neerkomt, dat velen bij den arbeid van den enkeling staan toe te kijken. Zooals wel eens cyniesch is opgemerkt, is op de vijf personen, die schijnen te werken, één, die werkelijk wat uitvoert, één die niets doet, één die uitrust, één die toekijkt, en één, die de drie laatsten helpt. Iedereen tracht aan zijn deel van den arbeid te ontkomen. Het departement van Openbare Werken is niet vrij van deze smet van slofheid en er zijn ingenieurs, die tevreden schijnen, wanneer de zaken maar blijven marcheeren, hun die stukken teekenen en op tot hen gerchte vragen antwoorden zonder rekening te houden met den dag van morgen. Hetzij zij veel of weinig hebben te doen, altijd zijn zij ten achter. Wij zijn te zeer gewoon aan een zachte behandeling. De werkuren zijn hier minder dan in Europa. Er zijn in dezen staat meer algemeene feestdagen dan zelfs in Britsch-Indië. Met bedoelde slofheid gaat een gebrek aan initiatief gepaard, een neiging om steeds naar boven te kijken voor orders bij elken stap dien men doet. Tenzij men hier slofheid als eene schande beschouwt, is er geen hoop op verbering." Toute comme chez nous, niet alleen in Indië, maar ook in Europa.

De eerste stap tot beterschap is zelf de fout in te zien.

(Kol. Wbl.)

**Amerikaansche advertentie.**

Wanneer een Amerikaan iets gebruikt, dan adverteert hij. Nergens is de advertentiereklame zoo uitgebreid als in de Vereenigde Staten. En menig curiosum komt daarbij voor. Zoo vormde wel de zeldzaamste advertentie, die ooit in de kranten te vinden was, jaren geleden het gesprek van den dag in New-York. 's Maandags verscheen n.l. in de groote bladen de volgende advertentie:

Zendt mij een dollar,
James Smith.
41144 A...... straat.

Waarom men mijnheer Smith den dollar sturen zou, zeide hij niet. Enkele dagen later adverteerde hij weer:

„Zendt mij nu toch eindelijk uw dollar!"

En tegen het einde der week stelde hij dit ultimatum:

„De laatste gelegenheid! Zendt mij nu uw dollar, want morgenmiddag na drie uur wordt hij niet meer aangenomen."

Reporters belegerden het bureau van den heer Smith, maar hem zelf kreeg men niet te zien, ook kwam men niets nieuws van hem te weten, niet eens, waarin hij handel dreef.

In het portaal zat alleen een jong machine-schrijfstertje, die verklaarde, dat men mijnheer Smith niet spreken kon, doch dat hij haar gemachtigd had den doller aan te nemen. Waarvoor de dollar was wilde zij niet zeggen. De zaak werd weldra opgehelderd. Mijnheer Smith had op een vroolijk dineetje gewed, dat hij wel 1000 New-Yorkers een dollar kon afzetten, zonder dat hij over de bestemming ervan ook maar de geringste inlichtingen gaf. En gelijk had hij, want er kwamen meer dan 1200 dollars binnen. En de heer Smith verklaarde, toen hij de som aan een hospitaal gaf: „Wanneer men me vier werken tijd gegeven had, zou ik tien keer deze som bij elkaar hebben gekregen. Een advertentie, die handig opgesteld is, en telkens weer geplaatst wordt, hypnotiseert de menschen, ze kunnen haar niet weerstaan, zelfs al vermoeden ze wel, dat het oplichting is.

**Vischvoeding**

Wij lezen in het „*Tijdschr. voor Geneesk.*" overgenomen uit „*Med. Record*:

In de jaarlijksche vergadering der Britsche gezondheids-inspecteurs heeft Sir. J. Crichton de beteekenis der vischvoeding besproken en de wenschelijkheid betoogd, dat de visch, gelijk de melk, onder geregeld gezondheidstoezicht worde geplaatst, en ook, dat visch niet langer als bijvoedsel worde beschouwd, maar als een der hoofdvoedingsmiddelen.

De voedingswaarde per K.G. is gewoonlijk geringer dan die van vleesch, maar men krijgt voor hetzelfde geld meestal veel meer voedingswaarde in visch dan in vleesch. De duurste visch is niet altijd de voedzaamste: tong bijv. is niet voedzamer dan schelvisch. Een pond rundvleesch heeft ongeveer evenveel voedingswaarde als anderhalf pond kabeljauw. Het is wenschelijk, dat de armere klassen worden bekend gemaakt met de groote beteekenis van visch als voedingsmiddel. Dit zou een middel zijn ter bestrijding der tuberculose, welke zoo vaak een teeken is van stikstof-honger en ook de visscherij tot grooteren bloei brengen.

**Een weldoener der menschheid.**

De grootste staarlichter van den tegenwoordigen tijd is majoor Smith te Jalandhar in de Engelsch-Indische provincie Punjab. In tien jaar tijds heeft hij 24,000 menschen van de grauwe staar gelicht. Hij heeft zulk een naam gekregen, dat de inlanders meer dan duizend kilometers vèr reizen, om zich door hem te laten behandelen.

De patiënten komen in twee seizoenen. Het herfstseizoen is October en November. Dan worden gemiddeld 25 operaties daags verricht, dus ongeveer 1500 in het geheel. Het voorjaarsseizoen levert gemiddeld 1000 patiënten in Maart en April. In den stillen tijd komen er dan nog 3000 bij.

Majoor Smith heeft zelf een verbetering in den modus operandi aangebracht. Zijne operaties slagen in 98 pct. van de gevallen, een schitterende uitslag, indien men met het Indische klimaat en de hygiënische omstandigheden in de Engelsche Oost rekening houdt.

Indië is van oudsher een staarland geweest. Men schrijft de groote verspreiding van de staar aan de voor het oog nadeelige sterke zonnestralen toe.

## CORRESPONDENTIE.

**„Prinses Juliana."**

Verleden Woensdag zijn we per Stoomschip „Prinses Juliana" even van Aruba naar Curaçao gegaan. Die datum 8 Febr. 1911. mag wel in de Kronieken van Aruba worden geboekt en met het groote letters er onder gezet, dat het toen de eerste maal was dat er een stoomboot aan den steiger gemeerd lag. Daags te voren, toen ze aankwam maakte ze kennis met een boei nabij den steiger, en 't zou zeker op ongelukken uitgedraaid zijn, wanneer de kapitein niet de verstandigste partij had gekozen door de zich dapper weerende schroef weg te trekken van de logge boei. Een paar uur later lagen beide zusterlijk naast elkaar. 's Avonds lag „de Prinses" in vol electrisch licht in afwachting op bezoek. De steiger stond vol menschen en de boot bleef onbezocht, tot één der toeschouwers het waagde den kaptein te vragen of het geoorloofd was eens aan boord te komen. „Daar zitten we juist op te wachten," was het antwoord, en in één oogenblik was de boot gevuld met bezoekers. Ten tien uur vermaande de fluit, dat het nu mooi geweest was en ieder ging voldaan naar huis. Den volgenden dag, Donderdag dus, om 4 uur precies, zou ze weer naar Curaçao gaan. Maar daar begint ze me om 5 minuten voor twaalf's middags te fluiten, en om 12 uur precies nog eens, zoodat iedereen dacht, dat ze zoo aanstonds vertrekken zou. Verscheidene passagiers spoedden zich op een drafje dien kant uit om te vernemen, wat hiervan de reden was, want 't was toch gezegd, om 4 uur precies te vertrekken; maar aan den steiger was er niets te doen. De kapitein had alleen maar de beleefdheid gehad den Playenaars te berichten dat het nu juist 12 uur was. En de klok van het Fort was er wàt trotsch op, dat ze dezen keer maar een paar minuten achter was. Dat „12 uur fluiten" zal voortaan altijd geschieden als „de Prinses" hier is. De boot ziet er netjes uit, 't is net het jongste zusje der K. W. I. Mailbooten. Men heeft wel gezegd dat ze vreeselijk schommelt, maar dat durf ik openlijk tegen spreken, stellig wat het „vreeselijk" betreft. In de cabines der 1e. klas is het geschommel zeer miniem.

De prijs der billetten 1e. klas is zeer hoog, f 12,50 voor één nacht. Maar daar zit nu juist de waarde in. Wilde men er liever 2 nachten pleizier van hebben? Daarbij 't is ons eigen bootje, en de kolonie is arm, en noodlijdend. Al waren de prijzen nog hooger, dan zouden ze toch betaald worden. Eenmaal op de boot zijnde, voelt men geen spijt meer van zijn „lieve duiten." Men is er goed onder dak, onder aardige menschen, men wordt er zeer voorkomend behandeld. Booze tongen hebben beweerd dat de stoomketels niet deugen, dat „de Prinses" oud is, en wie weet wat al meer.

Maar wij die er mee naar Curaçao zijn gegaan, wij die aan boord, bij de mannen van het vak op informatie zijn geweest, kunnen verklaren, dat dit maar praatjes zijn. De kop van Aruba en van West-punt, berucht om de branding daar, gleden we met gelijkmatige vaart voorbij; alles bewijst dat „de *Prinses Juliana*" niet oud is. Zij is echt jong in naam, in bemanning, in gang en wij wenschen haar met deze hoedanigheden eene eeuwige jeugd.

N. N.

---

## Berichten uit de Kolonie.

**Hoog Bezoek.**

Donderdag bezocht de Gouverneur vergezeld van zijn adjudant, de scholen van Montagne en Santa Rosa en ook het jongensweeshuis. Overal betuigde Zijn Exc. zijn hooge tevredenheid, en bezichtigde met zeer veel belangstelling de verschillende werkplaatsen van het weeshuis. Bij vertrek overhandigde de adjudant namens den Gouverneur een gift om de kinderen feestelijk te onthalen.

**Curaçao en Venezuela.**

Voor belanghebbenden kan 't missehien zijn nut hebben te weten, dat de nieuwe Duitsche Gezant in Venezuela von Prollius heet, die ook tijdelijk met de behartiging van de Nederlandsche belangen belast, en reeds op zijn nieuwen post is aangekomen.

**Quarantaine.**

Bij Gouvernements-beschikking is eene quarantaine van tien dagen, met inbegrip van de reis, vastgesteld voor alle schepen, komende van Trinidad, wegens 't aldaar voorkomen van een geval van pest; met bepaling, dat de schepen, die buiten communicatie aldaar alleen passagiers ontschepen, lading en mails aan boord nemen, in het vrije verkeer op Curaçao zullen worden toegelaten.

**Hr. Mr. Utrecht.**

Wegens het uitbreken van de pest te Trinidad heeft de oorlogsbodem *Utrecht* van zijn reis daarheen moeten afzien. In plaats daarvan vertrok de *Utrecht* Maandagmorgen weer naar Bonaire en keerde gisteren middag weer in onze haven terug.

**Curacaosche Handelsbelangen.**

Door het *Koloniaal Museum* te Haarlem worden geregeld in het *Bureau voor Handelsinlichting* (aan de Oudebrugsteeg bij de Beurs) te Amsterdam z. g. kwartaal-tentoonstellingen gehouden van telkens een dozijn artikelen door den Handel of Industrie enz. ingezonden.

Bovendien is de directeur v. h. Kol. Museum elken Woensdag in het Bureau aanwezig om aan iederen bezoeker alle gewenschte inlichtingen omtrent de tentoongestelde artikelen te verschaffen.

Zoo werden nu in het eerste kwartaal van dit jaar o. a. ook ter bezichtiging gesteld: Bamboe-hoeden van Tangerang, Oost-Indië ingezonden door de fransche hoedenfabriek aldaar van den Heer L. Petit-Jean.

Het zou ook aanbeveling verdienen, wanneer ook onze *Cur. Handelsbond* of de Vlechtcursus een compleet stel onzer stroohoeden daarheen zond met al noodige inlichtingen ten gerieve van den Europeeschen handel. Want ook nà de Amsterdamsche Middenstands- en de Brusselsche Tentoonstelling is de belangstelling voor onze hoeden nog meer toegenomen, en moet dus blijvend voeling gehouden worden met den groothandel en particulieren. Op den duur zal het ook goedkooper uitkomen, op elke aanvrage naar die collectie modelhoeden in het *Koloniaal Museum* of het *Bureau voor Handelsinlichtingen* te verwijzen, dan telkens weer nieuwe modelhoeden over te zenden.

**De Curacaosche Handelsbond.**

Naar aanleiding van zijn oprichting ontving de *Curaçaosche Handelsbond* een schrijven van de Nederlandsche Kamer van Koophandel te New-York, waaraan wij het volgende ontleenen:

**„Wij wenschen U onze gelukwenschen aan te bieden bij het tot stand komen uwer organisatie en twijfelen niet of door uwe bemiddeling zal veel verricht kunnen worden in het belang van de uitbreiding en bloei van den Curaçaoschen exporthandel, terwijl wij tevens van deze gelegenheid gebruik maken, om U de verzekering te geven, dat Uwe vereeniging steeds op den steun onzer Kamer zal kunnen rekenen, waar het ons mogelijk is U van dienst te wezen."**

Als onmiddelijk gevolg van dit schrijven is de Curaçaosche Handelsbond ook toegetreden tot het lidmaatschap van de Nederlandsche Kamer van Koophandel te New-York, zoodat er nu nog meer gegronde reden is, om te vertrouwen, dat de handelsbelangen onzer Kolonie ter dege in New-York zullen behartigd worden.

Als een bevestiging van ons bericht in ons nummer van de vorige week, betreffende de opheffing van moeilijkheden met de douanen bij den invoer van stroohoeden in New-York, ontving de *Curaçaosche Handelsbond* het volgende schrijven:

TREASURY DEPARTMENT
United States costums service
Port of New York.

January 20, 1911.

To the President
of the Curaçaosche Handelsbond,
Curaçao.

Sir:

I beg to acknowledge receipt of your favor of the 2nd instant, informing me that a sample collection of hats manufactured in the Island of Curaçao has been shipped to Mr. Gus van Lier, of this city, for delivery to the Appraiser of Merchandise for his use in determining the value of such hats when imported into the United States.

Kindly accept my thanks in appreciation of your efforts to aid this government in the proper collection of its import duties, and to serve the interests of your own exporters.

Trusting that the purpose for which your trade association has been organized will be fully accomplished, I remain,

Yours respectfully,

H. C. Stuart

Special Deputy Collector.

**Curacaosche Antiquiteiten.**

Op de veiling van oude vreemde munten te Amsterdam gehouden den 9 Januari onder leiding en in de veilingzaal van den expert J. Schulman werd voor een noodmunt van 5 gld. van Curaçao van het jaar 1818 door een liefhebber de prijs van 35 gld. besteed; een noodmunt van 4 gld. ging eveneens voor 35 gld. en een noodmunt van 9 stuivers van Curaçao voor 25 gld. in andere handen over.

Zouden van die munten hier in onze kolonie nog exemplaren aanwezig zijn?

**Nog eens: De Toeristenboot New York.**

Naar ons van gezaghebbende zijde werd medegedeeld, hebben de toeristen, die zich daarover hebben uitgelaten, een buitengewoon gunstigen indruk van ons eiland gekregen. Eveneens vernamen wij uit betrouwbare bron, dat dit bezoek der toeristen voor Curaçao naar ruwe schatting zeker een voordeel van f. 10.000 heeft opgeleverd.

Op de vlechtcursus te Pietermaai werden alle fijne hoeden, die er voorradig waren, tot een waarde van 150 gld. door de Amerikanen opgekocht. Behalve nog andere beweegreden heeft Curaçao dus wel degelijk ook financieel voordeel bij zulk een bezoek, ondanks het beweren van sommige pessimisten. dat we alleen het voorwerp zijn van de nieuwsgierigheid der Yankee's.

Het dunkt ons, op den weg te liggen van onzen *Handelsbond* stappen te doen bij de Kamer van Koophandel te New York en bij de Amerikaansche of andere stoomvaartlijnen om te bewerken, dat Curaçao geregeld in het reisplan van dergelijk excursiebooten worde opgenomen.

**Amerikaansche Scheepvaart-Subsidies**

De wet betreffende de subsidieering van de Amerikaansche stoomvaart is thans in eenigszins gewijzigden vorm opnieuw bij den Senaat ingediend. Bij deze wet wordt o. a. een bedrag van 4 millioen dollars beschikbaar gesteld voor het verleenen van steun aan den maildienst tusschen de Vereenigde Staten en Zuid-Amerika waardoor, naar de Regeering hoopt, een einde zal worden gemaakt aan het thans bestaande monopolie op dit traject.

**Kroningsfeest.**

In Maart a. s. zal het 12½ jaar geleden zijn, dat Hare Majesteit onze geëerbiedigde Koningin Wilhelmina gekroond werd en de teugels van het bewind in handen nam.

**Diefstal.**

Woensdag avond omstreeks middernacht had er een brutale diefstal plaats ten huize van den Heer H. Aumaillon. Terwijl de eigenaar afwezig en de overige bewoners ter ruste waren, wist een dief daar binnen te dringen en bemachtigde een blikken trommel met ± 2000 fl inhoud. Eenig gedruisch wekte de bewoners uit hun slaap, die nog juist den dief zagen wegvluchten en daarop onmiddilijk alarm maakten. Met behulp van eenige buren gelukte het den Commandant Appel kort daarop in een huis in de nabijheid het trommeltje met al zijn geldswaarde, ongeschonden onder een laag trapje verborgen, terug te vinden en aan den overgelukkigen eigenaar wederom ter hand te stellen.

De dief op wien vermoedens rusten, is in hechtenis genomen.

**Marktbericht**
**van den**
**Curacaoschen Handelsbond.**

*Van 17 Februari 1911.*

| | | |
|---|---|---|
| ZOUT per vat van 130 K.G. | f | 0.80 |
| DIVIDIVI per K.G. | „ | 0.07 |
| ORANJESCHILLEN per KG. 1st.kw | „ | 0.70 |
| id. per KG. 2e kw. | „ | 0.60 |
| HUIDEN per K.G. | „ | 0.60 |
| GEITENVELLEN per K.G. | „ | 1.20 |
| WOL per K.G. | „ | 0,12 |
| SCHAPENVELLEN per stuk | „ | 0.40 |
| BEENDEREN per K.G. | „ | 0.02 |

STROOHOEDEN (hipijapa):

| | | | | |
|---|---|---|---|---|
| *Kwaliteit* No, 1 per dozijn | | „ | 8. |
| „ „ 2 „ „ | | „ | 4.50 |
| „ „ 3 „ „ | | „ | 5.— |
| „ „ 4 „ „ | | „ | 5 50 |
| „ „ 5 „ „ | (OLA) | „ | 6.50 |
| „ „ 6 „ „ | | „ | 7.— |
| „ „ 7 „ „ | | „ | 7.50 |
| „ „ 8 „ „ | (OLA) | „ | 7.50 |
| „ „ 9 „ „ | | „ | 10.50 |
| „ „ 10 „ „ | (OLA) | „ | 9.— |
| „ „ 11 „ „ | | „ | 12.50 |
| „ „ 12 „ „ | (OLA) | „ | 12.— |
| „ „ 13 „ „ | | „ | 15.— |
| „ „ 14 „ „ | (OLA) | „ | 15.— |
| „ „ 15 „ „ | | „ | 18.— |

STROOHOEDEN (latai):

| | |
|---|---|
| *Kwaliteit* X per dozijn | —— |
| „ XX „ „ | —— |
| „ XXX „ „ | —— |

**Ratten en Muizen.**

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

**64 ratten**
**140 muizen.**



---

**De baccil der melaatschheid.**

De melaatschheid, de tot nu toe nog onoverwonnen geesel den menschheid, zal nu ook eindelijk moeten bezwijken voor de macht van den alles onderzoekenden geest van den mensch. Reeds in 1879 was op dit terrein door Hansen een zeer groote stap gedaan door zijn ontdekking van den leprabaccil.

Onlangs nu hebben drie geneeskundigen van den openbaren gezondheidsdienst in de Vereenigde Staten na een maandenlangen onverpoosden arbeid zuivere culturen van lepra-baccillen verkregen buiten het menschelijk lichaam, n.l. in dunne glazen buisjes in hun laboratorium. De gevaarlijke ziektekiemen ontwikkelen zich nu reeds in hun derde geslacht. Vier malen hebben deze geleerden het virus ontnomen aan het lichaam van een lepra-lijder, en de bacillen kunstmatig gekweekt op vleesch, eieren enz. Hierdoor wordt dan de bewering bevestigd van dr. Clegg, die reeds meer dan een jaar geleden verklaarde ontdekt te hebben, dat de lepra-baccil buiten het menschelijk lichaam kon gecultiveerd worden. Dr. Clegg is nu door het wetenschappelijk Instituut van Manila afgevaardigd naar Molokai, om daar aan verdere proefnemingen deel te nemen.

Hiermede is dus de eerste stap gedaan tot de bereiding van een serum tegen de zoo gevreesde ziekte.

**Aloe.**

Als aanvulling en verbetering van ons artikel over *Aloë* in ons vorig nummer laten wij hier een ingezonden stuk volgen door den landbouwkundige Versluys gisteren in de *Ouracaosche Courant* geplaatst:

In de „Amigoe di Curaçao" van 11 Februari 1911 komt een stuk voor over „Aloë", waarover ik gaarne een paar opmerkingen zou zien geplaatst.

Op de Londensche markt van chemicaliën en drogerijen wordt geregeld aloë verhandeld in drie soorten: Kaap-, Curaçao-en Sokotra-aloë. De laatste komt slechts in kleine hoeveelheden voor, is in vaatjes verpakt, en haalt de hoogste prijzen, meest 80 tot 90 shillings per 100 Eng. ponden. De Kaapaloë concurreert daar met de Curaçao-aloë: steeds zijn de prijzen voor Curaçaosche iets hooger dan die voor Kaapsche. Op de verkoopingen van 1910 werd voor Kaapsche gewoonlijk besteed 28 tot 33 sh., voor Curaçaosche 31 tot 36 sh. per 100 Eng. ponden. Af en toe komen kleine, mooie partijtjes Curaçao-aloë voor, die prijzen van 40 en 50, ja zelfst 60 sh. behalen, hetgeen bij Kaapsche nooit voorkomt.

De aangehaalde prijsopgaven uit den „Tropenpflanzer" hebben weinig waarde, omdat ze globaal zijn (vergelijk de prijs van dividivi, die daar reeds sedert jaren onveranderlijk op 22 tot 28 Mk. genoteerd staat). Men onderscheidt talrijke soorten aloë, maar op de Londensche markt zijn gedurende 1909 en 1910 nooit andere dan bovenvermelde 3 soorten verhandeld. Van een Siciliaansche soort heb ik nooit gehoord, wellicht is dit een nieuw opkomend product.

De scheikunde van aloë is nog zeer onzeker. Aloïne is een kristalliseerend lichaam, dat uit het in water niet-oplosbare bestanddeel van het aloë uit den handel bereid wordt. Uit Kaapsche aloë kan *geen* aloïne bereid worden; uit Natalaloë trekt men een afzonderlijk soort aloïne C 24 H. 26 O 10; uit de andere aloësoorten bereidt men verschillende soorten aloïne, allen tot samenstelling hebbende C 16 H 16 O 7.

Het gehalte van de aloïne is alleen voor de chemische fabrieken van belang; de voornaamste afnemers, de apothekers, schijnen zich om geen aloïne-gehalte te bekommeren, getuige het feit dat Kaap- en Natal-aloë, die in dit opzicht zoo enorm verschillen, gezamelijk onder den naam Kaap-aloë aan de markt komen, en, de kolossale afzet van dit product.

De tijd. Landbouwkundige,

W. Versluys.

### Dankbetuigng.

Van de firma A. B. W. LIEDER alhier ontving de redactie een paar monsterfleschjes *„King George IV Liquer Whiskey,"* benevens eenige praktische reclameartikelen van: *The Distillers Company Ltd. Edenburgh* ten geschenke.

Onzen beleefden dank.

### Officieele Berichten.

De heer J. G. VEERIS is benoemd tot onderwijzer derde klasse bij het openbaar onderwijzer in de kolonie Curaçao en tijdelijk werkzaam gesteld op de Hendrikschool op Curaçao.

Aan den veldwachter op Aruba J. R. SALOME is tot herstel van gezondheid, veertien dagen verlof verleend.

De marechaussee der 1ste klasse S. M. BOGERD is bevorderd tot brigadier; de marechaussee der 2de klasse J. B. DE LAUW tot marechaussee der 1ste klasse en de fuseliers E. F. TAPPER en C. VEENENDAAL zijn tijdelijk als marechausees der 2de klasse bij de brigade gedetacheerd.

Aan den heer W. F. A. LABEGA, onderwijzer 3de klasse op St. Martin N.G. is een verlof van een maand verleend, ten einde zich naar Curaçao te begeven om zich aan het examen ter verkrijging van een akte voor de Fransche taal te onderwerpen.

Aan den heer J. B. SIMMONS, havenmeester en loods, tevens quarantaine-loods op Saba, is tot herstel van gezondheid, 3 maanden verlof verleend en de heer S. A. SIMMONS, kommies 1ste klasse der belastingen op Saba, belast met de functien van den heer J. B. SIMMONS.

Aan den kommies te water B. H. Vos op Bonaire, is veertien dagen verlof verleend.

De heer W. F. A. LABEGA onderwijzer op St. Martin N.G. is benoemd tot rooimeester op dat eiland.

Aan den heer R. J. BEAUJON JR., belast met het opmeten en in kaart brengen van het domein op Bonaire, is om gewichtige redenen tien dagen verlof verleend.

## Uit de naburige Republieken.

### Revolutie op Haiti.

De *„Prins Frederik Hendrik"* die hier Maandagavond binnenviel, bracht ons het bericht, dat er op Haïti weer een revolutie was losgebarsten, om het bestuur van den tegenwoordigen President, Generaal FRANÇOIS ANTOINE SIMON omver te werpen. In den nacht van den 2en Febr. stelde Generaal CINCINNATUS LECOMTE zich in het dorp Ouanaminth aan het hoofd van den opstand. Dit plaatsje en eveneens Port-Liberté werd overmeesterd. De gouverneur van Ouanaminth vluchtte in het gebouw van den consul van St. Domingo. De president Generaal Simon bevrachtte onmiddelijk de stoomboot *„Alemannia"* met 2000 man troepen onder leiding van den minister van oorlog SEPTIMUS MARIUS met bestemming naar Gonaïves om den opstand te onderdrukken.

Niettegenstaande de President een geestdriftige proclamatie met een beroep op de vaderlandsliefde der burgers uitvaardigde, breidde zich de revolutie toch steeds uit. Deze revolutie is niet, zooals men eerst meende, op de hand van Firmin.

In Jacmel werd de gouverneur *Mentor Battaille* en te Port-ou-Prince verschillende personen doodgeschoten. Vele pensonen hebben in de verschillende consulaatsgebouwen de wijk genomen, om zich in veiligheid te stellen. Latere berichten melden, dat de revolutie in kracht verloor, doordat de leider van den opstand Generaal Cincinnatus Lecomte, ex-minister van Binnenlandsche Zaken verslagen was, en een toevlucht gezocht had in het Duitsche consulaat. Het schijnt wel dat de opstand nu vrijwel onderdrukt is, daar Generaal MELLIONARD en nog 5 andere generaals, hoofden van de revolutionaire beweging, gevangen genomen en terstond gefusileerd zijn.

— Het gouvernement van Haïti scheen zich sinds lang op een omwenteling voor te bereiden, want de vorige maand nog werd uit Parijs gemeld, dat bij de *Union Parisienne* voor een leening van Haïti van 65 millioen frs tegen circa 88% de inschrijvingen waren geopend. — En uit Washington was gemeld, dat de senaat toestemming zou verleenen voor de opname van deze leening en tot de oprichting van een nationale bank in Haïti. De bank zou de uitstaande schuld van Haïti, groot 11 millioen dollars overnemen en zich dekken door het inhouden van een jaarlijksch percentage uit de douane-ontvangsten. Zoo wordt deze republiek steeds meer van de Ver. St. afhankelijk en brengt zij zich zelf onder de macht van Uncle Sam.

### Colombia.

Bij decreet van 27 December van den minister van financiën is 't zoutmonopolie afgeschaft en wordt voortaan in plaats daarvan een invoerrecht op het zout geheven.

— Na eenige maanden van gestadigen arbeid, heeft in de vulcanische streek Turbaco de boormachine de aanwezigheid van petroleum vastgesteld. Reeds voor 100 jaar geleden had de beroemde Alexander von Humboldt op zijn reis door Columbia deze streek daarvoor aangewezen.

— In Duitawa zijn verschillende rijke kopermijnen ontdekt. Er is reeds een maatschappij ter ontginning gevormd en de noodige machinerieën tot een waarde van 300 mil pesos besteld.

— Over het departement Tolina is de sprinkhanenplaag opnieuw neergestreken.

## Buitenland.

### De versterking van het Panama-kanaal.

(VERVOLG.)

Het schijnt dat President Taft's voorstel om het kanaal van Panama te versterken, nog zoo glad niet er door zal komen. Van alle kanten gaan er stemmen tegen op, zoowel in de Kamer van afgevaardigden als daarbuiten van marine-experten, ingenieurs en rechtsgeleerden.

Zoo noemde de afgevaardigde Foster deze versterking „niet alleen onnoodig, maar ook een misdaad tegen de beschaving en een misdadig verkwisten van het geld der natie."

„Al is er, zegt hij, geen positief verbod van versterking in onze verdragen met Engeland en Panama, zoo blijft toch het idee van neutralizatie onbestaanbaar er mee."

En niet alleen is het kwestie om de versterkingen aan te leggen, maar ook om ze te verdedigen, wat jaarlijks ontzaglijke onkosten zou vereischen. Want de snelle vooruitgang der vliegkunst wettigt het vermoeden, dan in een tiental jaren het mogelijk zal zijn van een slagschip van den vijand een luchtschip uit te zenden, dat van een hoogte van tien duizend voet een bom zou kunnen werpen, die de versterkingen geheel zou kunnen vernielen. „Zeer zeker, zegt Foster, zal men in tijd van oorlog op onze vloot steunen, om onze belangen te Panama beschermen."

Het zal gemakkelijker zijn in de toekomst versterkingen te bouwen, als ze noodzakelijk blijken, dan ze te vernielen, als ze niet noodzakelijk zijn."

In de Europeesche editie van de „New-York Herald" wordt door een welbekende marine-specialiteit Taft's voorstel scherp gecritizeerd.

Hij veroordeelt de versterking wijl zij haar doel mist, namelijk, de bescherming van het kanaal tegen alle onrecht en de vrijheid van scheepvaart voor altijd. Hij is voor het plan van neutralizatie, wijl deze de beide punten zou waarborgen.

„Door de neutralizatie der geheele kanaal zone, zegt hij, zouden de wetten voor administratie en de kosten voor onderhoud en veiligheid tot een minimum gereduceerd worden en geen twijfelachtige punten voor internationale geschillen opleveren."

„Er is maar één goede reden, waarom de Vereenigde Staten zoo dom zouden zijn het Panama-kanaal te versterken", zeide Mr. James Mc Kechnie een der meest bekende scheepsbouwers, „en dit is, dat een vreemde mogendheid, die het van de Ver. Staten afnam, het zou kunnen behouden."

Geen mogendheid, behalve Engeland, heeft een basis dichterbij dan 3.000 mijl. Heeft men nu een voldoende vloot, dan kan men het aan beide zijden verdedigen; is de vloot niet goed genoeg, en er komt oorlog met de een of andere natie, dan is het voor deze geen winst en geen verlies voor de Ver. Staten, daar die andere natie het geen twee weken zou kunnen houden.

„Voltooi uw kanaal, en bouw een grootere vloot om het te verdedigen", is Mc. Kechnie's besluit.

Met het oog op het Hay-Pauncefote-verdrag met Engeland, zegt de Daily Grafic, dat het plan van President Taft een woord-breuk is en ernstige internationale oneenigheid zou wekken.

Sprekend over onderhandelingen door het Amerikaansch gouvernement om de Galapagos-eilanden te pachten, vestigt het blad de aandacht op hunne strategische waarde als marine-basis aan het Pacific-einde van het kanaal en het zinspeelt erop dat ook Japan getracht heeft deze eilanden te krijgen. De Japansche diplomatie is zeer actief in Zuid-Amerika, en dit samengenomen met de bepaling der Zuid-Amerikaansche republieken om eskaders van moderne oorlogsschepen te bouwen, schijnt een besluit der andere mogendheden aan te duiden om zich tegen elken vorm van dictatuur door de Ver. Staten over den Stillen Oceaan te verzetten.

De *„Morning Post"* zegt sarcastisch, dat, terwijl Amerika vol lof is voor de idee van onbeperkte arbitrage met Engeland, het besloten is het Panamakanaal te versterken wijl de algemeene vrede maar een droom is.

Gouverneur Simeon E Baldwin zeide dat het hem volkomen veilig scheen, het kanaal zonder andere blijvende versterking te laten, dan die noodig was voor politie-maatregelen.

Het Suez-kanaal is geneutralizeerd door het tractaat van 1888, en art. 4 van dat tractaat zegt, dat het kanaal in oorlogstijd open moet blijven voor de vrije passage van oorlogsschepen, ingesloten die van de vijandelijke partijen.

In het tractaat met Engeland 18 November 1901 werd er in art. 3 bepaald, dat het Panama-kanaal vrij en open zou zijn voor de schepen van alle naties, mits zij de regels onderhouden, die in het tractaat zijn neergelegd, en die substantieel dezelfde zijn als van het Suez-kanaal-tractaat.

Een van de regels van het tractaat van 1901 is, dat in tijd van oorlog zoowel als vrede het kanaal en alle bijgehoorigheden volkomen vrij zullen zijn van elken aanval door oorlog voerenden.

Columbia is erfgenaam van Nieuw Granada, en het verdrag met Nieuw-Granada van 1846 waarborgt volkomen neutraliteit van de landengte van Panama, voor zoover het den vrijen doortocht van zee tot zee in de toekomst betreft. Dit tractaat is nog van kracht.

De oorlogswetten voor de beschaafde wereld, aangenomen door de Haagsche Conferentie in 1907, verbieden aan oorlogvoerenden om in neutrale wateren eenige act te stellen, die, zoo willens en wetens door een mogendheid toegestaan, de schending der neutraliteit zou zijn. Deze wetten werden door de Ver.-Staten geldig verklaard en daarna door President Taft afgekondigd. Onder al deze omstandigheden is het moeilijk eenige substantieele noodzakelijkheid te zien voor de versterking van het kanaal, behalve om de Ver. Staten in staat te stellen het te beschermen tegen onregelmatigheden en wetteloosheid. Hoe dieper het bestuur in de kwestie door dringt, des te grooter wordt de oppositie. Van niet weinig belang is het dat de twee oud-generaals van den burger-oorlog, die thans in het Huis zijn, een van de republikeinsche en een van de democratische partij, beide met alle macht voor neutralizatie pleiten. De een is Generaal Sherwood en de ander Generaal J. Warren Keifer.

Generaal Sherwood verklaarde dat hij zich in zijn positie nog sterker gevoelde, daar hij een brief ontvangen had van Mr Richard Olney, die onder President Cleveland Staats-Secretaris was en een der voornaamste Amerikaansche autoriteiten is op het gebied van internationaal recht.

In dezen brief zegt Mr. Olney dat door geen enkele wettelijke verklaring van het Hay-Pauncefote-tractaat Amerika het kanaal versterken kan.

„Ik ben ervan overtuigd, zegt Generaal Sherwood, dat onze verdragsverplichtingen, zoowel zedelijke als wettelijke, ons binden om niet te versterken. Als een vrije republiek, die ten doel heeft de Christelijke beschaving der wereld te leiden, moeten wij dezen grooten waterweg neutraal houden, en daardoor aan de wereld verkondigen, dat wij, als de grootste kracht om de zaak der vriendschap onder de leidende mogeddheden der oude Wereld te bevorderen, dit kanaal wijden aan den vrede, handel, vooruitgang en welvaart."

„We hebben geen versterkingen bij den ingang der St. Laurens-rivier rondom onzen grooten keten van meren tusschen de Ver. Staten en Canada. Zelfs het oude fort Mac-Kinac werd door president Cleveland ontmanteld."

„Het plan om het Panama-kanaal te versterken, aldus besluit hij, is een brutaliteit en een ongeluk voor onze zoozeer geroemde Christelijke beschaving!!

Kort saamgevat, komen de argumenten der tegenstanders hier op neer:

*Eerstens*: Het Kanaal zal veiliger zijn zonder versterking, omdat volgens de overeenkomst op de tweede Haagsche Vredes-Conferentie geen zeehavens gebombardeerd mogen worden, die niet versterkt zijn.

*Tweedens*: De Vereenigde Staten hebben indertijd uitdrukkelijk verklaard, het Kanaal *niet* te zullen versterken.

*Ten derde*: Ook het Kanaal van Suez, voornamelijk met Engelsch kapitaal gegraven, is eveneens onzijdig en evenmin versterkt. Ook de straat van Magellan is niet versterkt, omdat een interparlementaire conferentie alle straten, die de Oceanen verbinden, voor onzijdig verklaard heeft.

*Ten vierde*: Nooit zijn de Vereenigde Staten door een vreemde natie aangevallen en in geval van oorlog zou geen enkele mogendheid het wagen het tractaat te schenden, dat dit kanaal voor neutraalgebied verklaart.

*Ten vijfde*: Ook de grensscheiding van Canada bevindt zich, krachtens het tractaat van arbitrage tusschen Canada en de V. St., zonder eenige versterking en sedert bijna een eeuw is er geen oorlog meer tusschen deze beide staten geweest.

*Ten zesde*: Het bedrag noodig voor de fortificatie van het kanaal zou zeker niet onder de 25 millioen dollars blijven en misschien zou het wel boven de 50 m. stijgen en om het te onderhouden zou jaarlijks zeker een som van 5 millioen dollars vereischt worden.

## Advertentien.




Drukker:
B. L. BOGAERS.